

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

น้ำหนักของกิเลสกับธรรม

วันนั้นเราพูดถึงเรื่องน้ำหนักของธรรมกับน้ำหนักของกิเลส ที่มีน้ำหนักในสัตว์ และบุคคลแต่ละราย ๆ นี้ ธรรม ๕% เราก็ไม่อยากพูด คือเรื่องฝ่ายต่ำที่ตกลง ๙๕% นี้ ยังน้อยไปอยู่นะ ที่ฝ่ายนี้จะตั้งขึ้น ๕% ยังถือว่ามากไปอยู่ นี่ละกำลังฝ่ายต่ำมันตั้ง ๆ คือเป็นหลักธรรมชาติของมันเอง มันอยู่ในหัวใจของสัตว์ เราจะไปตำหนิมันก็ไม่ได้ เป็นหลักธรรมชาติของมันเป็นเครื่องดึงดูดกัน คือธรรมชาตินี้เป็นไปทางต่ำ ธรรมะตั้งขึ้น ทางสูงเพื่อความสุข อันนี้ตกลงทางต่ำเพื่อความทุกข์ ต่ำเท่าไรยิ่งทุกข์มาก มันเป็นคู่ ต้านทานกันตลอดมา ฝ่ายธรรมะจึงต้องลำบากเพราะกำลังทางฝ่ายต่ำมีน้ำหนักมากกว่า ทางนี้ต้องลำบาก

เช่นอย่างต่อยมวย เขามีลวดลายมากกว่าเรา เราต้องลำบาก อันนี้ลวดลายของ ฝ่ายต่ำมันมากกว่าเรา แพรวพรามากกว่าฝ่ายด้านธรรมะ เพราะฉะนั้นด้านธรรมะจึง ต้องลำบาก เราจะทำความดีต่าง ๆ นี้ลำบาก ๆ หมด คืออันนั้นก็ติดกัน ๆ ไว้ไม่ให้รู้ ก็ ถือว่าความไม่อยากทำหรือความลำบากนั้นเป็นเราเสีย นั่นมันกล่อมไปแล้ว คือมันซึม ซาบอยู่ในตัวของมัน

โห อันนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย พระพุทธเจ้า พระอรหันต์เท่านั้นที่จะรู้เรื่องของสิ่ง เหล่านี้ได้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ธรรมดาเราจะมาสอนโลก รื้อฟื้นโลกให้หลุดไปได้นี้ ไม่มีทาง นอกจากผู้สิ้นกิเลสแล้วเท่านั้นเป็นผู้นำในอันดับแรก จากนั้นก็ได้อุบายวิธีมาช่วยกัน แต่ผู้ที่มานำเป็นอันดับแรกต้องเป็นพระพุทธเจ้าว่างั้นเลย ผู้อื่นไม่สามารถ เพราะธรรมชาติเหล่านี้ประหนึ่งว่า เหนือเหตุเหนือผลเสียทุกอย่างในกำลังของพวกเรา มันไม่อยู่ใน เหตุในผลในกำลังของพวกเรา คือกำลังมันเหนือเหตุเหนือผลของพวกเราเสียทุกอย่าง ว่างั้นเถอะ ต้องพระพุทธเจ้ามาชำระมาแก้มาไขมาถอดมาถอน นี่เป็นหลักธรรมชาติ

วิฆัจจรวักขวนนี้มันก็ยังมีความหนักแน่นอยู่ เช่นอย่างพญามาร นั้นฟังซิ พญามารเป็นผู้มีอำนาจควบคุมทางด้านวิฆัจจกร ก็หมุนสัตว์ทั้งหลายให้อยู่ในเงื้อมมือ ๆ หรืออยู่ใน อำนาจของตัว จึงเรียกว่าพญามาร มีหัวหน้ำอย่างนั้นเหมือนกันนะ อย่างพระพุทธเจ้า ตรัสรู้ที่พญามารมาอาราธนาทันทีใช้ไหมละ นั่นเห็นไหม ขอให้หนีพพานไปเสีย อย่าง รวดเร็วเท่าไรยิ่งดี นั่นเห็นไหมละ มาแล้วนะ คือพระพุทธเจ้ามันสุดวิสัยแล้ว มันก็มาขอ พระพุทธเจ้าให้หนีพพานไปเสียไม่ต้องสั่งสอนโลก ถ้าสั่งสอนแล้วโลกนี้จะมีทางเล็ดลอด ออกจากอำนาจของมันไป มันจึงมาอาราธนา หรือว่ามานิมนต์พระพุทธเจ้าให้หนีพพาน ไปเสีย ไม่ต้องสั่งสอนสัตว์โลก

ทางด้านธรรมะ พระพุทธเจ้าก็บอกว่า เราจะประกาศศาสนาแก่โลก รื้อฟื้นสัตว์โลกขึ้นมาจนกว่าจะถึงแก่กาลอันควร คือ ศาสนาเจริญรุ่งเรือง ธรรมเจริญภายในจิตใจของสัตว์โลกพอประมาณแล้ว เราถึงจะนิพพาน ก็ต่อต้านกันไว้อย่างนี้ นั่นละเรียกว่า พญามาร ก็มีในตำรับตำราในชาดก ท่านมาพูดโกหกเราเมื่อไร แต่วัฏจักรมันก็มีหัวหน้ายกขึ้นมาอย่างพญามาร ที่นี้ยื่นเข้ามาอีกให้เห็นชัด ๆ อีก พญามารมันครอบอำนาจไว้หมดให้สัตว์อยู่ในเงื้อมมือ เพื่อความเกิดแก่เจ็บตายของสัตว์ อยู่ในเงื้อมมือของมัน อำนาจของมันตลอดมา มันไม่ยอมให้จิตวิญญาณดวงใดเล็ดลอดออกไปได้จากเงื้อมมือของมัน

เช่นอย่างพระโคธิกะที่เคยได้เล่าให้ฟัง จิตวิญญาณของโลกธาตุนี้มากขนาดไหนของสัตว์ในโลกธาตุนี้มีมากขนาดไหน พญามารนี้กุมอำนาจไว้หมด มันมีความอึดพอเมื่อไรกับอำนาจที่จะครอบสัตว์โลกนี้ ไม่มีความอึดพอ ที่นี้จิตวิญญาณของพระโคธิกะที่หลุดลอยออก คือท่านได้บรรลุพระอรหันต์ในเรื่องอุบัติเหตุของท่านเองนั่นแหละ จึงได้เอามาพูดเพราะเป็นเรื่องผิดปกติ ท่านบรรลุธรรมในขณะที่เกิดอุบัติเหตุแก่ตัวเอง แก่องค์ของท่านเอง บรรลุอรหันต์ดีดีผิงขึ้นในขณะนั้น

พญามารที่เป็นเจ้าอำนาจครอบครองในวัฏจักรนี้ เพียงจิตวิญญาณดวงเดียวนี้มันมายุ่งหาอะไร เพราะจิตวิญญาณของสัตว์โลกนี้ทั่วแดนโลกธาตุ มีมากขนาดไหนแล้วจิตวิญญาณดวงเดียวนี้ที่หลุดพ้นออกจากเงื้อมมือของมัน มันยังมาคู้ยี่เขี่ยขุดค้นเสียจนແหลก ฟิงซิมันอึดพอเมื่อไร นี่ละกิเลสดูเอา ไม่มีคำว่าอึดพอ คู้ยี่เขี่ยขุดค้นหาทั่วแดนโลกธาตุก็ไม่เจอ มันแสดงฤทธิ์ออกมาเห็นว่าอากาศมืดไปหมดเลยจนไม่มองเห็นอะไร ฤทธิ์ของพญามารคู้ยี่เขี่ยขุดค้นหาจิตวิญญาณของพระโคธิกะ ที่ท่านบรรลุธรรมในเวลานั้นแล้วท่านก็นิพพานในเวลานั้นไปแล้วนะ ยังมาคู้ยี่เขี่ยขุดค้นหาขนาดนั้น

จิตวิญญาณเพียงดวงเดียวมันยังเสียตายขนาดนั้นฟิงซิ ที่อยู่ในโลกธาตุนี้มากขนาดไหนซึ่งอยู่ในเงื้อมมือของมัน มันยังไม่พอ เพียงจิตวิญญาณของพระโคธิกะหลุดออกจากเงื้อมมือของมันเท่านั้น มันยังมาคู้ยี่เขี่ยหาเสียจน... โอ้ย แสดงฤทธิ์เดชทุกอย่างพ่นพิษอะไรเป็นควันตลบหมด ดินฟ้าอากาศมืดมิดไปหมดเลย นั่นฤทธิ์พญามารเห็นไหม

พระพุทธเจ้าก็ทรงเล็งเห็นแล้วว่าเรื่องของฤทธิ์พญามาร ท่านก็เลยชวนพญามารเสียบ้าง แต่ที่ใช้ในภาษาธรรมดาเรานี้ใช้ภาษาเรียบ ๆ เพราะผู้ฟังทั้งหลายมีแต่คลังกิเลส ชอบฟังอย่างเรียบ ๆ แต่ตัวกิเลสมันไม่เรียบ กิริยาที่แสดงออกมาต้องเรียบ ๆ เป็นการบูชาัญญกิเลส พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงมีบทหนักบ้างเล็กน้อย แต่ผู้ไปจดจาร์ก

ออกมานั้นก็พวกเราที่เหลือ เพราะฉะนั้นจึงต้องแบ่งให้กิเลสเสีย ๕ ส่วน เราเอาเสียส่วนหนึ่ง แม้แต่เป็นคำทุกวันนี้หนักอยู่บ้างก็ตาม

พญามาร พระพุทธเจ้าบารบพญามาร เธอจะมาคุยเขี่ยชุดค้นหาอะไร จิตวิญญาณของพระโคธิกะลูกของเราตถาคต ได้หลุดพ้นจากเงื้อมมือของเธอไปแล้ว เธอเป็นพระอรหันต์สิ้นกิเลสแล้ว นิพพานไปแล้ว เธอจะมาคุยเขี่ยสักเท่าไรก็ไม่เห็น ว่าอย่างนั้น ในตำราท่านพูดอย่างนั้น

แต่ตำราป่าของหลวงตาบัวนี่ไปอีกแบบหนึ่ง จะบอกว่า พญามารมานั่งนี้ ว้างั้นเลย มีก็โคตรก็แซ่ก็วงศ์สกุล ไปหาสำรวจตรวจตรามาให้หมดทุกราย แล้วค่อยมาดูจิตวิญญาณของพระโคธิกะ จนหมดเลยไม่มีใครจะได้เห็นเลย ทั้งโคตรทั้งแซ่ของพวกเธอนั้นแหละ ว่าอย่างนั้นนะ ถ้าเป็นหลวงตาบัวจะอ้างั้น คือมีน้ำหนักเท่ากัน พูดนี้ไม่ได้หมายถึงว่าเป็นคำหยาบโลนนะ คือเรื่องพญามารมันค้นเอาอย่างหนัก จิตวิญญาณดวงเดียวนี้มันยังเสียดาย มันยังมาค้นหาเสียจนเต็มที่ เพราะฉะนั้นเราถึงบอกว่าให้ยกโคตรแซมมาอ้างั้นเลย เท่านี้มันไม่พอ ให้ไปหายกโคตรแซมมาคุยเขี่ยชุดค้นอีก ตายหมดโคตร แซ่สูงนะ พอสรุปลงแล้วก็ว่าสูงนี้ ว้างั้นเลย นี่จะเรียกว่าธรรมะกับกิเลสพืดกัน เป็นอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายอย่ามาคำนึงถึงภาษาธรรมกับภาษากิเลส ภาษากิเลสมันชอบยกชอบยอ ชอบนิมนวลที่สุด แต่เรื่องโหดร้ายทารุณไม่มีอะไรเกินกิเลสมันฝังอยู่ภายใน นั่นคือยาพิษเคลือบน้ำตาล มันออกมาอย่างไรเพราะเพราะพริ้งสวยงามทุกอย่าง นี่กิริยาของกิเลสออก ตัวพิษมันอยู่ข้างใน ที่นี้ธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ท่านจะเข้าไปเลย ฟาดทั้งพิษทั้งภัยทั้งทุกสิ่งทุกอย่างหมดทั้งโคตรทั้งแซมมันไป นี่เรียกภาษาของธรรม มีน้ำหนักเท่ากัน ไม่น้ำหนักเท่ากันอันนั้นฟังลงไม่ได้ ต้องใช้น้ำหนักเท่ากัน กิเลสมาแบบไหนธรรมะต้องออกแบบนี้ ๆ

คือ ธรรมะนี้ตรงไปตรงมา ไม่มีคดมีเคี้ยว ไม่มีเล่ห์มีเหลี่ยมหลายสันพันคมเหมือนกิเลส แต่ความฉลาดแหลมคมธรรมะแหลมคมกว่าทุกอย่างแล้ว แต่จะมาใช้ให้เหมาะสมกับกิเลสต้องเอาขนาดที่เหมาะสมกับจะพังกิเลสได้ ท่านจึงเอาออกมา จึงไม่มีคำว่าหยาบว่าโลนว่าหนักว่าเบาว่าอะไร จึงเทียบให้ฟังว่า เหมือนนักมวยเขาต่อยกันบนเวที เขาจะไม่คำนึงถึงความหนักเบาในเวลาปล่อยหมัด ใครใช้กิริยาสุภาพไม่สุภาพ คู่ต่อสู้กันนั้นเขาจะไม่คำนึง เขาจะหวังเอาความชนะทุกคน ชัดกันเต็มเหนี่ยว

นั่นละดูเอา ลวดลายระหว่างนักมวยเขาต่อยกัน กับลวดลายระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันก็แบบเดียวกันนั้น เอาน้ำหนักที่จะแกกกันให้ตกเป็นจุดใหญ่ที่สุดของการต่อสู้กัน จึงไม่ได้มาคำนึงว่า ปล่อยหมัดเบาไปหนักไป ปล่อยหมัดสุภาพอ่อนโยนไม่อ่อน

โยน เขาจะไม่คำนึงนักมวย เขาเอาชัยชนะเป็นผลสำคัญ นี่ต่อยกับกิเลสก็แบบเดียวกัน เพราะฉะนั้นธรรมะกับกิเลสจึงต้องเอากันอย่างหนัก ที่นี้ผู้ฟังมีแต่คลังกิเลสฟัง ต้องเข้าข้างกิเลสทั้งนั้น เห็นไหมกิเลสได้เปรียบตลอดนะ

ธรรมท่านแสดงออกไปนี้พวกกิเลส หุกิเลส ตากิเลส ใจกิเลส ฟังทุกอย่างเป็นกิเลสไปหมด ว่าดูว่าดำที่เขียนว่าตีว่าหยาบว่าโลนว่าอะไร มันขึ้นพร้อม ๆ กันในหัวใจของกิเลสที่มีอยู่ในหัวใจคน นี่ละจึงลำบาก พวกนี้มีน้ำหนักมากมีแต่คอยกดถ่วงลง คนหนึ่งลากขึ้น พวกนี้จำนวนมากฟังเพื่อจะเอาเหตุผล กลับลากลงแล้วก็มาเผาตัวเองนั่นแหละไม่ได้เผาใคร นี่ภาษาธรรมต่างกันอย่างไร

ให้ขึ้นเวที่มันถึงรู้ นี่เอาออกมาจากเวที่มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง นี่ฟังเพียงผิว ๆ เผิน ๆ นะที่เอามาแสดงนี้ ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันนี้มองไม่เห็น ไม่ว่าอย่างหนักอย่างเบา อย่างละเอียด แหลวมคมขนาดไหน ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันนี้ ธรรมดาสายตาเรานี้มองไม่เห็น นักมวยเขาต่อยกันยังมองเห็นเวลาเขาต่อย เขาปล่อยหมัดออกไปยังไง ๆ ยังเห็น แต่ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันนี้ไม่เห็น นี่ละที่เป็นธรรมแท้กิเลสแท้พัดกันบนหัวใจ

หัวใจคือเวที่ กิเลสกับธรรมอยู่บนหัวใจพัดกัน ความฉลาดแหลมคมกิเลสมันก็จอมวิภูจักร ความฉลาดแหลมคมของธรรมก็จอมวิภูจักร สุดท้ายก็เรียกว่ายกให้วิภูจักรเหนือกว่าทุกอย่าง นอกจากผู้ที่จะนำมาใช้กับกิเลสนี้มีความฉลาดแหลมคมเท่าไร จะเอาอาวุธชนิดไหน ๆ มาต่อกรกันกับกิเลส มีแพ้มิชนะกันตรงนี้ แต่เครื่องมือมันทันสมัยทุกอย่าง แล้วแต่ผู้หยิบเครื่องมือออกมาใช้จะมีความฉลาดแหลมคมขนาดไหน ที่จะทันกับเหตุการณ์ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกัน มีเสียตรงนี้ได้ตรงนี้

พูดถึงเรื่องความละเอียดแหลมคม ในวิภูจักรไม่มีอะไรเกินกิเลส ที่นี้เวลาเข้าเทียบกันปั๊บแล้วก็ไม่มีความอะไรเกินกิเลส ในวิภูจักรไม่มีอะไรเกินธรรม ครอบหวักิเลสได้ ตรงนี้แหละ ธรรมประเภทนี้ไม่มี ในตำรับตำราที่ไม่มี จะมีบนเวทีของผู้ปฏิบัติธรรมที่รู้ธรรมเห็นธรรม ตามจังหวะที่ต่อยกันระหว่างกิเลสกับธรรม ด้วยภาคปฏิบัตินี้เท่านั้น นอกนั้นไม่มี

เราไม่ได้ประมาทพระไตรปิฎก พระไตรปิฎกท่านเอามาเฉพาะที่จำเป็น ท่านไม่ได้เอามาแบบชอกแซกซิกแซกเหมือนกับกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจผู้ปฏิบัติ อันนั้นพูดไม่ได้เลย ท่านจะหยิบยกออกมาแต่จุดสำคัญ ๆ เพื่อไม่ให้เหลือเพื่อพินเฝื่อนจนเกินไป แล้วจะเหลือกำลังของผู้จดจำมา แล้วก็ท้อถอยน้อยใจ ท่านจึงเอาแต่จุดใหญ่ ๆ มา พระไตรปิฎกท่านแสดงไว้อย่างไรบ้าง นั่นละท่านจะเอาจุดใหญ่ ๆ เช่นว่าสมาธิ ท่านก็พูดกลาง ๆ ไว้เท่านั้น สมาธิของผู้ปฏิบัติเป็นอย่างไร นั่นท่านไม่ได้แจง ผู้ปฏิบัติมันแลจะรู้

เรื่องของสมาธิได้เป็นอย่างดี ชอกแซกซิกแซกซิมซาบไปหมดในรัศมีของสมาธิที่จะแสดงตัวเต็มเหนี่ยวของสมาธิ นี่ในภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น แล้วคัมภีร์จะไปจดได้ยังไง

ถ้าพูดถึงเรื่องภาคปัญญาฆ่ากิเลส ก็เริ่มต้นตั้งแต่ลุ่มลुकคลุกคลานไปทางด้านปัญญา แล้วเรื่อย ๆ จนเหมือนกับว่ารถนี้ออกเส้นทางเรียบร้อยแล้วแล้วบั้งละที่นี้ นั่นละสติปัญญาประเภทนี้ ท่านก็บอกไว้กลาง ๆ ว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ ครอบไว้เท่านั้นเอง แต่ผู้ขึ้นเวทีแล้วภาวนามยปัญญาเป็นยังไง แดกแขนงออกไปนี้ไม่มีในพระไตรปิฎก แต่มีในความจริง ความจริงนี้มีสัดส่วนทุกแง่ทุกมุม เหมือนว่าเชื้อไฟอยู่ที่ไหน ๆ เชื้อไฟนั้นเหมือนความจริง ไฟคือธรรม จะลुकกลมสอดแทรกรู้เห็นไปหมด ๆ เชื้อไฟหยาบ ละเอียดขนาดไหน สติปัญญาธรรมเหล่านี้จะซิมซาบเข้าไป เผาเข้าไป ไหม้เข้าไปเรื่อย ๆ เป็นอัตโนมัตินี้ของตัวเอง นี่ไม่มีในพระไตรปิฎก

เราไม่ได้คุยเราก็ค้นเหมือนกันพระไตรปิฎก เพราะฉะนั้นจึงกล้ามาพูดได้ทั้งสองภาค ภาคพระไตรปิฎกท่านเอาเฉพาะส่วนใหญ่ ๆ ออกมาที่เหมาะสมกับผู้จะปฏิบัติ ไม่ให้เหลือเพื่อหรือฟ้นเผื่อจนเกินไป จนเกิดความท้อถอยน้อยใจต่อการปฏิบัติธรรม ท่านจึงเอามาจุดใหญ่ ๆ เช่น อริยสัจ ๔ นี่อันสำคัญมากนะ สติปัญญา ๔ นี้รากแก้วของศาสนา รากแก้วของมรรคของผล ของความจริงและธรรมทั้งหลาย ที่จะรู้ความจริงออกจากอริยสัจ ๔ นี้ พอก้าวเข้าไปนี้

ท่านบอกไว้ อริยสัจ ๔ เท่านั้นไม่มาก ให้ผู้ปฏิบัติไปแฉ่งเอง จะรู้เองเห็นเองทุกแง่ทุกมุม เพราะให้ต้นทุนมาแล้วพูดง่าย ๆ เช่น ไม้ท่อนนี้เอามาให้แล้ว ต้องการจะเลื่อยจะแปรรูปให้เป็นยังไงให้ไปแปรเอง ความหมายว่านั่น นี่พระไตรปิฎกท่านยกออกมา ก็แบบเดียวกัน ให้พอเหมาะพอดีกับผู้ปฏิบัติแล้วให้ไปแฉ่งเอง ความรู้ความเห็นในตัวจะเป็นยังไง จะไม่ต้องถามใคร เพราะต้นใหญ่ได้เอามาแล้ว แปรออกจากต้นใหญ่เป็นไม้เป็นแผ่นกระดานหนาขนาดไหน ๆ กว้างแคบขนาดไหน เป็นเรื่องของนายช่างที่จะต้องทำงานเองจากระโนเอง

อันนี้ก็เป็นที่ของผู้ปฏิบัติ จะรู้เองเห็นเองในธรรม ตั้งแต่ภาคสมถธรรมคือความสงบ ขึ้นภาคสมาธิ สมาธิเป็นประเภทใดบ้างจะรู้ในผู้ปฏิบัติ จากนั้นก็ก้าวถึงขั้นปัญญาตั้งที่กล่าวเมื่อสักครู่นี้ ก้าวถึงขั้นปัญญาตั้งแต่เริ่มลุ่มลुकคลุกคลานไปเรื่อย ๆ ต่อไปก็ค่อยเกรียงไกรค่อยซ่านิชานาญ ค่อยรู้แจ้งเข้าไปเรื่อย ๆ ที่นี้ต่อไปความจริงทั้งหลายนี้เหมือนเชื้อไฟ นี้เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัตินี้ เรียกว่าภาวนามยปัญญา ท่านกล่าวไว้กลาง ๆ ว่า ภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นี่ปริยัติท่านว่าไว้อย่างนี้ เราก็คงไปเห็นก็ดู งง ไม่ทราบว่าจะเกิดได้ยังไง

ภวานามยปัญญาท่านบอกว่า ปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ แต่เวลาเข้าภาคปฏิบัติแล้ว เกิดขึ้นมาล้วน ๆ เกิดขึ้นยังไง นั้นมันเห็นในตัวเองแล้ว คือหมუნตัว เป็นสติเป็นปัญญาไปตลอด อะไรมาสัมผัสสัมพันธ์ เป็นเครื่องเตือนสติปัญญาให้ถอดให้ถอนให้แก้ให้ไขให้พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง เหมือนนักมวยต่อยกันไปเรื่อย ๆ เลย ที่นี้อะไรไม่มาเกี่ยวข้อง ก็เรื่องกิเลสมันอยู่ภายในใจ สมุทัยอยู่ในใจ มรรคอยู่ในใจ มันก็ค้ำยี่เขี่ยชุดคั้นอยู่ภายในใจ นั่นละเป็นภวานามยปัญญาอยู่ภายในใจ ๆ อันนี้พิสดารมาก แตกแขนงออกไปไม่มีประมาณเลย

ภวานามยปัญญาเป็นปัญญาฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสโดยตรง ๆ ปัญญาประเภทนี้เป็นปัญญาเป็นเอง เรียกว่าอัตโนมัตติ เช่นเดียวกับกิเลสที่มันเคยสร้างตัวของมันโดยอัตโนมัตติบนหัวใจของสัตว์โลก กระดิกพลิกแพลงไปแฉ่ไหนมุมใด มีแต่กิเลสสร้างเนื้อสร้างตัวของมันบนหัวใจสัตว์ทั้งนั้น เป็นอัตโนมัตติของมัน นี่เป็นพื้นฐานของกิเลสในวัฏจักร ที่นี้พอก้าวเข้าถึงธรรมที่จะแก้กิเลสเหล่านี้ให้มันวุ่นเสียแล้ว ก็ต้องก้าวเข้าสู่ปัญญาประเภทนี้ ปัญญาประเภทนี้เรียกว่าภวานามยปัญญา ก้าวเดินเอง ที่นี้เมื่อก้าวเดินเองแล้ว แก้กิเลสแก้ไปเองเหมือนกันกับกิเลสมันดรามัดไปเอง พอถึงชั้นธรรมแก้กิเลสแล้วจะแก้ไปเอง

อยู่ที่ไหนไม่เลือกว่ายินว่าเดินว่านั่งว่านอนไม่สำคัญ สำคัญที่จิตหมุนตัวเพื่อแก้กิเลสตลอดเวลา เว้นแต่เวลาหลับเท่านั้น ให้เห็นประจักษ์บนเวทีนั้นจะถามใครเมื่อชุดอย่างนั้นแล้ว แจ้งออกไป ๆ ปัญญาประเภทนี้จะแตกออกไปเรื่อย แตกแขนงออกเรื่อย ไม่มีสิ้นสุด ความจริงมีอยู่ที่ไหนเหมือนเชื้อไฟ ปัญญาเหมือนไฟ จะลุกลามไปเรื่อย รู้ไปเรื่อย เห็นไปเรื่อย เห็นไปทุกแง่ทุกมุม นี่คือความจริง

จากนั้นพอละเอียดเข้าไปแล้วหากเชื่อมกันไปเอง สติปัญญาอัตโนมัตติกับมหาสติมหาปัญญา เมื่อละเอียดเข้าไปแล้วก็เชื่อมไปหามหาสติมหาปัญญานั้นยิ่งเกรียงไกรมองไม่ทัน ถ้าเป็นนักมวยมองไม่ทัน เพราะเป็นปัญญาประเภทที่ซึ่มซาบ ไม่ใช่แค่ค้ำยี่เขี่ยชุดคั้นพินันต์ตัดนี้เหมือนสติปัญญาเริ่มต้นตั้งแต่สติปัญญาอัตโนมัตติไป ภวานามยปัญญา ชั้นนั้นเป็นชั้นซึ่มซาบทีเดียว เป็นอย่างนั้นให้เห็นประจักษ์ในหัวใจซิ นี่ละคือความจริง ท่านไม่สามารถที่จะมาจดจารึกในพระไตรปิฎกได้ทุกแง่ทุกมุม แต่ความจริงมีอย่างนี้ นั่นฟังซิกว้างขวางไหม

ความจริงมีครอบโลกธาตุฉันใจ ธรรมะซึ่งเป็นเหมือนไฟได้เชื้อนี้เผาไหม้ไปตามความจริง คือรู้เห็นไปตามความจริงตลอดทั่วถึงไปหมด นั่นมีขอบเขตที่ไหนความรู้ของธรรม ความจริงมีขอบเขตที่ไหน ความรู้ของธรรมครอบไปหมด ๆ เลย นี่ละธรรมพระพุทเจ้าที่ท่านนำมาสอนโลกท่านเอามาเล่น ๆ เหรอ เหล่านี้ใครจะไปสอนพระพุทเจ้า

ได้ ไม่มีใครสอนได้ เป็นเรื่องเกิดขึ้นจากพระพุทธเจ้าโดยลำพัง เรียกว่าสยัมภู คือทรง
 ขวนขวายเอง แพลแล้วนะ ในทางเหตุ และทรงรู้เองเห็นเองในทางผล เต็มที่แล้วเป็น
 พระพุทธเจ้าขึ้นมา ตรัสรู้ปั้งขึ้นมา นี่ธรรมะประเภทเหล่านี้ไม่ต้องถามใครเลย เป็นสยัม
 ภู

จากนั้นก็เกี่ยวกับเรื่องสาวก ได้ยินได้ฟังอุบายจากพระพุทธเจ้าเสียก่อนวิธี
 การพระพุทธเจ้า นำอุบายต่าง ๆ ออกมาสอน เรียกว่าสาวโก แปลว่า ผู้ได้ยินได้ฟัง
 แล้วก็นำแง่ต่าง ๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนมาปฏิบัติตัวเอง ๆ แล้วค่อยแตกแขนงออก
 ไป ๆ ก็อย่างที่ว่าที่นี่ ออกแล้วที่นี้สาวก เริ่มออกแล้ว สติปัญญาอัตโนมัติสติปัญญาเป็น
 เอง ๆ รู้เองเห็นเองตามรอยพระพุทธเจ้าแล้วที่นี้ พระพุทธเจ้าไม่ต้องบอกทุกอย่างก็
 ตาม รู้เองเห็นเองไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งตรัสรู้ปั้งขึ้นมาตามพระพุทธเจ้า ก็สยัมภูขึ้นอีก
 แหละ คือไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า เพราะทุกอย่างพระพุทธเจ้าสอนไว้พร้อมแล้วที่
 จะเข้าสู่จุดนั้น เมื่อเข้าสู่จุดนั้นไม่เห็นสิ่งนั้นจะเห็นอะไร สอนเพื่อมรรคผลนิพพานไม่เห็น
 มรรคผลนิพพานจะเห็นอะไร พระพุทธเจ้าไม่ใช่พระพุทธเจ้าตาบอดพอจะได้มาสอน
 โลกแบบตาบอด นั้นละพากันจำเอา

นี่ละธรรมประเภทนี้ไม่มีนะ ที่ผู้จะยกออกมาจากหัวใจที่บริสุทธิ์จริง ๆ มา
 กระจายสอนพวกเรา เหมือนพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์สอนไม่มี นี่คือธรรมท่าน
 ถอดออกมาจากจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้ว เรียกว่าเป็นธรรมธาตุอยู่ในหัวใจท่าน ท่าน
 ครองอยู่ ท่านยกอันนั้นมาสอนพวกเรา จึงไม่มีอะไรเคลื่อนคลาดไปเลย แม้นิดหนึ่งไม่
 มี เพราะนำออกจากสิ่งที่รู้ที่เห็นจริง ๆ ไม่สงสัย ถอดออกไปสอนไปจะผิดที่ตรงไหน

นั่นละธรรมที่ท่านรู้จริงเห็นจริง ท่านรู้เองเห็นเอง ท่านไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่า
 จะผิดจะพลาดไปไหน เพราะถอดออกมาจากของจริง ๆ ยืนยัน ๆ ถ้าเป็นแบบลูป ๆ
 คำ ๆ จำได้แต่ชื่อแต่นาม อย่างที่เราศึกษาเล่าเรียนตามตำรับตำรา ไม่ว่าท่านว่าเราลูป
 คำไปเหมือนกันนั่นแหละ เพราะได้เห็นแต่ชื่อได้ยินแต่ชื่อไม่เห็นตัวจริง จะเอาความ
 แน่นอนมาจากไหน

นี่เห็นทั้งชื่อด้วย ตามรอยเข้าไปด้วย เห็นทั้งตัวด้วย เห็นทั้งรอยด้วย เห็นทั้งชื่อ
 ด้วย เห็นทั้งธรรมที่ระบุชื่อนั้นด้วย เช่น สมาธิ เห็นทั้งสมาธิด้วย เห็นทั้งชื่อสมาธิด้วย
 เห็นทั้งชื่อปัญญาด้วย เห็นทั้งปัญญาด้วย ปัญญาขั้นไหนเห็นทั้งชื่อของปัญญาขั้นนั้น ๆ
 ด้วย รู้ทั้งปัญญาขั้นนั้นด้วย แล้วว่าสิ้นกิเลส รู้ทั้งคำว่าสิ้นกิเลส แล้วตัวเองก็สิ้นกิเลส
 ด้วย แล้วก็ไปถามใคร นั่นมันอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมจริง ธรรมแท้ เป็นอย่างนั้น

นี่ละธรรมประเภทนี้ที่กระเทือนโลกอยู่เวลานี้ พวกเราทั้งหลายมีวาสนานะได้มา
 พบพุทธศาสนา โถ ที่ตายไปเปลี่ยนโลกธาตุนี้ มีที่ไหนที่จะมายึดมาเกาะว่าพุทธศาสนา

เป็นของเรา เกิดมาพบพุทธศาสนาี่ ล้วน ๆ ๑ ๑ รายหนึ่งก็ยังมีฟังซี มันหายาก ไหม แต่เราก็เข้าอยู่ในประเภทพวกหายาก เราเกิดมาพบพุทธศาสนาไม่ว่าวาสนาของเราจะว่าอะไร นี่จะให้ภาคภูมิในวาสนาของตนเองนะ

ให้ต่อสู้กับกิเลส ยาก ๆ มีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นนะ คือต่อสู้ธรรม ขัดขวางธรรมตลอด เราจะก้าวเดินมากน้อยเพียงไร ความว่ายากว่าลำบากนี้มันจะมาทันที ๆ นี้คือข้าศึกให้จำเอาไว้ เราต้องบุกข้าศึกซิเราจะทำคุณงามความดี ยากสู้เลย ความยากนี่คือข้าศึก เราสู้ข้าศึกผ่านไปแล้ว อันนี้ไม่ยาก เอา อันไหนยังยากมาว่างั้นเลยนะ ยากมากแล้วพีดกันเลย ๆ ให้มันหงายหมาลงเป็นไร เมื่อพีดกันลง ๆ มันสู้เราไม่ได้ มันหงายไม่เป็นท่าก็เรียกว่าหงายหมาล่ะซิ เตี้ยวันนี้มีแต่มันพีดเราหงายหมา ๆ ยิ่งลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่พวกหงายหมา ถ้ามองหมาหลวงตาบัวก็หงายหมาอยู่แล้ว เลยไม่ทราบจะยึดใครเป็นที่พึ่งละ มีแต่ประเภทหงายหมาทั้งนั้นพวกนี้

ให้จำนะพี่น้องทั้งหลาย เราสุดกำลังนะที่นำมาสอนนี้ เราพูดจริง ๆ เราเปิดหัวอกสอนในคราวนี้เพื่อชาติไทยของเรา เราเปิดอกหมด และเริ่มเปิดบอกตรง ๆ เลยนะ แล้วแต่ผู้มาเกี่ยวข้องจะรับประโยชน์ได้หนักเบาเล็กน้อย ธรรมนี้จะออกเอง ๆ อย่างกล่าวหาญชาญชัย คำว่ากล้าหาญนี้ก็ยังเป็นแดนสมมุติ กล่าวหาญนั้นยังเลยอันนี้อีกนะ เอามาพูดไม่ได้ พูดแต่อยู่ในแดนสมมุติว่ากล้าหาญ ไม่สะทกสะท้านในการที่จะปราบกิเลสเพื่อพี่น้องทั้งหลาย เราไม่สะทกสะท้านนะ มามากน้อยเพียงไรที่จะได้รับผลประโยชน์ออกทันที ๆ เลย นอกจากมันสุดวิสัยไม่มีอะไรแล้วก็กางแหไปนี่ อันนี้ก็ชี้หมา อันนี้ก็ชี้หมูกางแหไปทั้งวันก็จะทอดลงได้ยังไง ก็มีแต่ชี้หมา ทอดลงไปเอาแหไปล้างทั้งวันมันเกิดประโยชน์อะไร

จำให้ตึนะ คำว่ายาก ๆ ให้จำให้ตีทุกคน นั่นละคือข้าศึกมาแล้ว ว่างั้นเลย พอเราจะเริ่มสร้างความคิด ความยากความลำบากมันจะมาทันที ให้ดูหัวใจเจ้าของ นั่นละคือกิเลสให้ดูเอา ถ้าไม่รู้ว่าเป็นกิเลส นี่แหละคือกิเลส เอ้า พีดกันเลยอย่าให้มาขวางได้ สิ่งเหล่านี้ไม่พาเราให้ได้รับความสุขความเจริญสวรรค์นิพพานละ จะพาให้เราจมเท่านั้น สิ่งที่ย่างยาก ๆ คืออุปสรรคมันไม่ให้ไป ถ้าไปทางมันแล้ว โอ้ย ตายก็ว่าไม่เป็นไรนะ เอาตายว่าเลยถ้าไปทางมัน นั่นละมันเปิดทางหนึ่งให้ ปิดทางหนึ่ง ถ้าเป็นทางต่ำเปิดให้เลย ถ้าเป็นทางตีปิดไว้เลย ๆ นี่ละสำคัญมาก

มาจากไหนบ้างละ มาจากออสเตรเลียนะ มาถวายนหลวงพ่อกำพันออสเตรเลียนะ เหยี่ยหนึ่งออสเตรเลียนเท่าไรละ ๒๖ บาทนะ โห โมโห ของเขาเหยี่ยเดียวมัน ๒๖ มันโมโหอยากขึ้นเวทีอีกนะ แต่บั้น มือนี่เหนียวแล้วไม่ขึ้นละ เอ้า ช่วยกัน อยู่ที่ไหนเราก็เป็นคนไทยนี่นะ ต้องชวนขวายนมาเพื่อชาติไทยของเรา เราเป็นลูกไทย

ไปอยู่เมืองไหน ๆ ก็ลูกคนไทย ๆ เราลืมพ่อลืมแม่เราได้หรือ ใครไปอยู่ที่ไหน พ่อแม่
อยู่ที่ไหน ชี้ไปเลยใช้ไหมล่ะ อยู่เมืองไหนบ้านไหนชี้ไปเลย นี่เราเป็นคนไทย ไปอยู่เมือง
ไหนก็เป็นลูกของชาติไทยเรา ต้องชวนขวยมาเพื่อชาติของเรา

เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ